

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 018488 17 Увп
Бања Лука, 20.3.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Ђурковића, чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби М. Ш. из Б., заступане по пуномоћнику М. Р. адвокату из Б., (у даљем тексту: тужилца), против рјешења број ... од 29.02.2016. године Завода ... (у даљем тексту: тужени), у предмету остваривања права на новчану накнаду за вријеме незапослености, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 018488 16 У од 8.11.2016. године, у нејавној сједници одржаној дана 20.3.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 018488 16 У од 8.11.2016. године се преиначавача на начин да се тужба одбија као неоснована.

Одбија се захтјев тужилца да јој тужени надокнади трошкове управног спора.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке, уважена тужба и поништен оспорени акт, којим је одбијена жалба тужилца изјављена против рјешења Филијале тужене у Б. број ... од 30.01.2016. године, којим је одбијен као неоснован захтјев тужилца за остваривање права на новчану накнаду за вријеме незапослености. Ставом 2. изреке пресуде тужени је обавезан да тужилци надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 877,50 КМ, у року од 30 дана од дана пријема пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Уважање тужбе и поништење оспореног акта је образложено разлозима да оспорени акт није правилан, јер тужилца има 8 мјесеци непрекидног стажа осигурања у посљедних 12 мјесеци, радећи у Међународном комитету Црвеног крста у БиХ са непуним радним временом од 4 сата дневно у периоду од 1.1.2012. до 31.12.2015. године, због чега јој припада право на новчану накнаду за вријеме незапослености, у смислу члана 36. став 1. Закона о посредовању у запошљавању и правима за вријеме незапослености („Службени гласник РС“ број 30/10 и 102/12, у даљем тексту: Закон о посредовању у запошљавању), на супрот чему је тужени неправилно закључио да јој не припада то право сматрајући да се непуно радно вријеме прерачунава на пуно радно вријеме, тако да она у посљедних 12 мјесеци има само 6 мјесеци стажа осигурања, односно 9 мјесеци стажа осигурања у посљедњих 18 мјесеци. Такав став нижестепени суд заснива на томе да чињеница да је тужилца у поменутом периоду радила са непуним

радним временом од 4 сата дневно, није од утицаја у контексту захтјева за остваривање права на новчану накнаду према Закону о посредовању у запошљавању, јер да је законодавац хтио да пропише како то тужени тумачи, онда би у одредбу члана 36. став 1. тог закона додао и текст „лица која су остварила непрекидни тражени стаж осигурања са пуним радним временом“, што није учињено и због чега такво тумачење туженог да се у смислу члана 36. тог закона непуно радно вријеме прерачунава у пуно радно вријеме, нема упориште, будући да извршено прерачунавање нема никакве везе са чињеницом непрекидног стажа осигурања, који је као услов прописан чланом 36. став 1. тог закона. При томе је суд додао да постоје докази да је тужила у поменутом периоду уредно примала плату, те уредно плаћала доприносе за случај незапослености, због чега нису постојали услови да се њен захтјев за остваривање права на новчану накнаду одбије, како је то погрешно учинио првостепени орган а тужени потврдио оспореним актом, због чега у поступку оспореног акта није правилно примијењено материјално право.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост, због неправилне примјене материјалног права. Истиче да се из одредбе члана 36. Закона о посредовању у запошљавању види да је за остваривање права на новчану накнаду битан услов стаж осигурања, који је незапослено лице остварило у посљедних 12 односно 18 мјесеци прије престанка радног односа, па како је у посљедних 12 мјесеци прије престанка радног односа тужила била у радном односу непрекидно, али да нема 8 мјесеци стажа осигурања, јер је била у радном односу са непуним радним временом, не припада јој право на новчану накнаду, што потврђује и Закон о пензијском инвалидском осигурању („Службени гласник РС“ број 134/11, 82/13 и 103/15, у даљем тексту: Закон о ПИО) којим је у члану 23. дефинисано да се под стажом осигурања подразумијева стаж осигурања са ефективним трајањем, а чланом 24. тог закона прописано да се у стаж осигурања са ефективним трајањем рачуна вријеме које осигураник послѣје 15 године живота провео у обавезном и добровољном осигурању, за које је уплаћен допринос, те чланом 26. истог закона прописано да вријеме које осигураник у обавезном осигурању провео на раду са непуним радним временом, у складу са прописима о раду, рачуна се у стаж осигурања са ефективним трајањем сразмјерно радном времену проведеном на раду у односу на пуно радно вријеме. Стога је мишљења да из наведених одредаба јасно произилази да је неопходно прерачунавање непуног радног времена на пуно радно вријеме, како би се утврдило да ли лице које је било у радном односу са непуним радним временом, испуњава услов у погледу минимума стажа осигурања, у смислу члана 36. став 1. Закона о посредовању у запошљавању. Предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи.

Тужила није дала одговор на захтјев, иако је о томе уредно поучена достављањем захтјева на одговор.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података у спису предмета произилази да је тужила захтјев за остваривање права на новчану накнаду по основу незапослености, поднијела првостепеном управном органу дана 18.01.2016. године, по престанку свог радног односа у Међународном комитету Црвеног крста у БиХ (због организационих промјена - технолошки вишак са даном 31.12.2015. године), тако да укупно има остварених 22 године 3 мјесеца и 29 дана

стажа осигурања, с тим да је последњих 48 мјесеци прије престанка радног односа, у периоду од 1.1.2012. до 31.1.2015. године, радила са непуним радним временом по 4 сата дневно. По основу те чињенице, првостепени орган је закључио да она не испуњава услов из члана 36. став 1. Закона о посредовању у запошљавању, јер нема најмање 8 мјесеци непрекидног стажа осигурања у посљедних 12 мјесеци, односно 12 мјесеци у посљедњих 18 мјесеци са прекидима, будући да се непуно радно вријеме прерачунава на пуно радно вријеме, сходно чему је захтјев тужиље за остваривање права на новчану накнаду за вријеме незапослености одбијен као неоснован. То је потврђено оспореним актом, одбијањем жалбе тужиље на првостепено рјешење, а побијаном пресудом је тужба уважена и оспорени акт поништен, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда није правилна а самим тим ни законита.

Правилан је став туженог у оспореном акту да тужиља не испуњава услов из члана 36. став 1. Закон о посредовању у запошљавању, за признавање права на новчану накнаду по основу незапослености, јер је радила са непуним радним временом, по 4 сата дневно, па тако да у посљедњих 12 мјесеци нема 8 мјесеци стажа осигурања, нити у посљедњих 18 мјесеци има 12 мјесеци стажа осигурања са прекидима, који услови су прописани тим чланом закона за признавање права на новчану накнаду по основу незапослености, а управо из разлога што се непуно радно вријеме прерачунава на пуно радно вријеме, како је то и учињено од стране туженог у конкретном случају.

Правилност таквог поступања туженог произилази системским тумачењем наведене законске одредбе, доводећи је у везу са одредбама Закона о ПИО, на основу којег се и рачуна стаж осигурања, којим законом је у члану 25. став 1. прописано да се осигуранику у обавезном осигурању у стаж осигурања са ефективним трајањем рачуна вријеме проведено на раду са пуним радним временом, у складу са прописима о раду, те чланом 26. став 1. истог закона прописано да вријеме које је осигураник у обавезном осигурању провео у на раду са непуним радним временом, у складу са прописима о раду, рачуна се у стаж осигурања са ефективним трајањем сразмјерно радном времену проведеном на раду у односу на пуно радно вријеме.

Сходно томе, првостепени орган и тужени су правилно утврдили да тужиља у посљедњих 12 мјесеци нема 8 мјесеци стажа осигурања, нити у посљедњих 18 мјесеци са прекидима 12 мјесеци стажа осигурања, јер није радила пуно радно вријеме, које у смислу члана 57. став 1. важећег Закона о раду („Службени гласник РС број 1/16), како је то било прописано и ранијим Законом о раду („Службени гласник Републике Српске“ број 33/00 - 20/07, у даљем тексту: ранији Закон о раду), износи 40 часова седмично, при чему је у смислу члана 42. став 3. ранијег Закона о раду прописано да за рад са непуним радним временом радник остварује плату и друга права из радног односа сразмјерно радном времену одређеном уговором о раду, што је у основи идентично предвиђено и важећим Законом о раду у члану 58. према којем се под непуним радним временом, у смислу тог закона, подразумијева радно вријеме краће од радног времена из члана 57. став 1. тог закона.

Према томе, како је тужиља била у радном односу са непуним радним временом (4 сата дневно), сходно чему има укупно 6 мјесеци стажа осигурања у посљедњих 12 мјесеци прије престанка радног односа, односно 9 мјесеци у посљедњих 18 мјесеци, не испуњава услове за остваривање права на новчану накнаду, како су то правилно

утврдили првостепени орган у свом рјешењу и тужени у оспореном акту, којим је потврђено првостепено рјешење одбијањем тужилине жалбе, о чему су у оспореном акту дати довољно јасни и аргументовани разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди је остварен разлог из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а због повреде закона, те се захтјев туженог уважава и побијана пресуда преиначава тако да се тужба одбија као неоснована, јер нису остварени разлози за поништење оспореног акта прописани чланом 10. ЗУС-а.

Како је побијана пресуда преиначена тако да је тужба одбијена као неоснована, нису испуњени услови да се у смислу члана 49а. ЗУС-а тужени обавезе да тужили надокнади трошкове управног спора по основу састава тужбе по пуномоћнику адвокату у износу од 877,50 КМ, на које је био обавезан ставом 2. изреке побијане пресуде, сходно чему је тај захтјев тужиле одбијен, јер тужилца није успјела у управном спору.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић